

CRISTINA CABONI

De magie van het parfum

In de zoektocht naar
het perfecte parfum vindt
Elena zichzelf

XANDER
ROMAN

PROLOOG

Ze vindt de grote boom op het veld voor hun huis mooi.

Ze houdt ook van de bloemen met witte blaadjes die haar moeder verzorgt.

Ze ruiken lekker. Een zachte geur waar ze blij van wordt en die haar gezelschap houdt als mama werkt en zij haar zwijgend observeert.

Elena heeft een van die bloemen geplukt en als ze weer naar huis gaat, zal de geur van die bloemen de eerste zijn die ze ruikt.

‘Elena, waar ben je?’

Haar gezicht licht op. ‘Hier, ik ben hier.’

Het is een belangrijke dag. Mama heeft gezegd dat ze op bezoek gaan bij een bijzonder iemand. Daarom zien ze er allebei heel netjes uit.

‘We moeten opschieten, anders missen we de trein.’

‘Hier ben ik.’

Elena doet altijd wat haar wordt opgedragen. Ook als ze liever wil blijven spelen. Haar moeder zegt dat ze lief en mooi is en heel belangrijk voor haar. Elena gelooft haar, omdat haar mama nooit liegt.

Als ze bij het station aankomen, is ze in de war. De geur bevalt haar niet. Hij is scherp, vervelend, prikt in haar ogen en keel en maakt haar verdrietig. Er staan mensen om haar heen die elkaar omhelzen, anderen zwaaien en kijken droevig.

‘Waarom huilen ze?’

Susanna kijkt haar nauwelijks aan, maar pakt dan het handje van haar dochter.

‘Ze zijn verdrietig, omdat ze weggaan.’

Met grote ogen blijft Elena naar de mensen om haar heen kijken. Ze raakt echter van streek door hun verdriet, dus draait ze zich om. ‘Wij blijven altijd bij elkaar, toch?’ Ze pakt haar jurk stevig vast. Zachtjes opent Susanna haar handje en laat de stof wegglijden.

‘Kom bij me zitten.’

Ze heeft geen antwoord gegeven, denkt Elena. Er spoken allerlei gedachten door haar hoofd. Ze worden vlinders en fladderen door de lucht.

‘Is Florence ver weg?’ vraagt ze.

‘Een beetje, maar je zult zien dat de tijd voorbijvliegt. Het wordt vast leuk.’

Elena is dol op haar moeders geur. Het is de heerlijkste geur die ze kent. Als ze haar hoofd op haar schouder legt, verdwijnen al haar angsten.

Ze zijn overgestapt en hebben in het restaurant in de trein gegeten.

Haar moeder heeft haar een verhaaltje verteld. Ze houdt van haar verhaaltjes en vindt het altijd leuk als ze haar iets uitlegt. ‘Je bent een heel moedig meisje en ik hou van jou. Vergeet dat nooit, Elena.’

‘Zoals het meisje in het verhaal, mama?’

‘Ja, net als zij. Maar nu moet je gaan slapen. Ik maak je wel wakker als we er zijn.’

Ze deint mee op het ritme van de trein, als op de schommel waarop ze altijd snel gaat zitten als haar moeders vriend langskomt. Hij heet Maurice Vidal. Ze wordt bang van de blik in zijn ogen. Hij lijkt aardig, maar Elena weet dat hij liegt, dat zegt zijn geur: die is sterk, kruidig, als die van een maanloze nacht. Hoewel ze heeft beloofd moedig te zijn, lukt het haar niet van hem te houden. Haar moeder vraagt

het haar niet meer, gelukkig. Ze hoopt dat ze hem nooit meer hoeft te zien.

‘Wakker worden, lieverd, we zijn er.’

Langzaam opent ze haar ogen en ze vraagt zich af hoelang de reis heeft geduurd, als ze ziet dat het bijna nacht is.

‘Kom mee, lieverd, we moeten gaan.’

Terwijl ze tussen de gebouwen door lopen, kijkt Elena naar de fonkelende lichten en luistert ze naar het gelach van de mensen. Het lijkt wel feest. Waar zou haar moeder haar heen brengen?

‘Heb je zin in een lekker ijsje?’

‘Ja, ja!’

Dan is het echt feest, denkt ze. Waarom kijkt mama dan zo verdrietig?

Ze heeft net haar ijsje op als het begint te regenen.

‘Snel, schat, we zijn er bijna.’

Het gebouw waarvoor ze stoppen is mooi. De deur lijkt uit een sprookje te komen, vol figuren. Susanna klopt aan. Het begint harder te regenen en Elena rilt. Al snel gaat de deur open.

Er staat een vrouw voor haar. Ze lijkt op mama, maar is het niet. Elena draait zich verbaasd naar Susanna om.

‘Dit is Elena.’ Haar moeder duwt haar zachtjes in de richting van de vrouw die haar zwijgend aankijkt.

Ze vindt haar glimlach mooi. Elena voelt dat ze lief is. Ze voelt haar liefde via de slanke, koude vingers waarmee ze haar voorhoofd streelt, ziet haar in de ernstige blik in haar ogen, donker als die van Susanna. Ze ruikt haar liefde: lavelendel in de plooiën van haar kleding, vanille op haar polsen, irissen. Ze herkent die geur, omdat ze zich daar altijd prettig door voelt.

Elke geur is ook een kleur, en parfum is als een schilderij aan de muren van haar geheugen.

‘Kom binnen.’

De vrouw die naar haar lacht en haar streelt is haar oma. Ze heet Lucia. Zij is vast de bijzondere vrouw over wie mama haar heeft verteld.

‘Ik kom terug als ik alles heb opgelost. Het is maar voor een paar dagen.’

‘Je weet dat ze het hier goed heeft.’

Elena luistert zwijgend naar hun gesprek, maar begint zich al snel te vervelen, gaapt en valt in slaap.

‘Lieverd, wakker worden. Ik moet nu gaan.’

Ze spert haar ogen wijd open. Er klopt iets niet. Geschrokken springt ze van de stoel en rent naar haar jas toe, maar die hangt te hoog en ze komt er niet bij. Dat geeft niet, denkt ze. Mama pakt hem wel voor haar. Maar Susanna staat al bij de deur en kijkt haar aan alsof ze in huilen kan uitbarsten. ‘Geef me een knuffel, meisje.’

Elena slaat haar armen stevig om haar moeder heen. Ze begrijpt het niet. Waarom gaat ze weg?

‘Ik zal lief zijn, dat beloof ik, mam.’

‘Doe niet zo gek, Elena! Je bent altijd lief, schat van me.’

Waarom laat ze haar daar achter, in dat huis, met een oma die ze nauwelijks kent?

‘Ik wil met jou mee,’ fluistert ze. ‘Ik wil naar huis.’

Susanna luistert echter niet naar haar smeekbede. Ze streelt haar gezicht en geeft haar een kus. ‘Het is beter zo. Je blijft een tijdje hier, lieverd. Oma zal voor je zorgen.’

Verstijfd kijkt Elena toe hoe ze vertrekt.

Terwijl haar oma haar voorgaat naar haar nieuw kamer, realiseert de verwarde Elena zich dat ze nooit meer de geur van bloemen zal kunnen ruiken.

Want haar moeder is weggegaan. Zij mag niet met haar mee naar huis.

Ze is nu alleen.

1

Breekbaar, terughoudend, angstig – de acacia is erg intuïtief. Zijn talent om zich open te stellen voor de natuur en de wereld leidt hem naar het symbolisme. Hij kan ergens intens verknocht aan raken en omringt zich met voorwerpen die gevoelens en emoties oproepen. Hij observeert, is erg gevoelig voor schoonheid.

In Parijs is geen dag gewoon.

De zin was gecursiveerd, duidelijk en elegant, zelfs op de witte muur van de nieuwe parfumerie Absolue, in Montparnasse. Een modern architectonisch meesterwerk: stalen wanden en koude ramen, zo dik dat de ochtendzon ze maar moeizaam opwarmde.

De begane grond was ruim en licht en had een aparte ingang, omringd door lage hortensiastruiken.

Elena Rossini keek door de grote ramen naar de straat en tuurde afwezig naar de voorbijgangers.

Parijs was magisch.

Maar dat wist ze al. Ze had er de liefde van haar leven ontmoet, Caillen McLean, en samen hadden ze er hun dochter Beatrice, die ze liefdevol Bea noemden, grootgebracht.

De stad, of zijn charme, stond niet ter discussie.

Het was heel iets anders.

Haar partner, Monique Duval, had een beroemde archi-

tect gevraagd zich te ontfermen over de inrichting. De oude toonbank die in het midden van de ruimte stond, was vervangen door een aantal antieke houten tafels die werden ondersteund door stalen buizen. Ook de bank met een door de vele wasbeurten vaal geworden hoes was weggehaald. Die was niet meer nodig. De klanten konden op een van de twee bankjes gaan zitten en daar hun parfum uitkiezen.

Dat had Monique haar verteld.

Aan het plafond hing een rij zwarte, kelkvormige lampen die een zwak licht verspreidden, omdat ze anders de geuren zouden beïnvloeden. Alleen de schilderijen van beroemde schilders waren kleurrijk en staken af tegen al dat wit, zwart en bruin.

Modern, functioneel en karaktervol.

Een moderne parfumerie.

Elena haatte de parfumerie.

Ze haatte hem net zo sterk als ze van de oude Absolue in rue du Parc-Royal in Le Marais gehouden had.

Maar die parfumerie, die ze zeven jaar, drie maanden en twaalf dagen geleden had geopend, was nu slechts een herinnering.

En daar kon ze niemand anders dan zichzelf de schuld van geven.

‘Heb je zin om een kop thee te halen?’ vroeg ze aan Monique, terwijl ze naar haar toe liep.

Zij zuchtte. ‘Ik zou wel willen, maar ik heb nog een stapel werk liggen. Weet jij misschien waar de overzichten van het laatste kwartaal zijn?’

Elena dacht even na en herinnerde zich toen dat ze een kopie op de computer hadden staan. Ze wees naar de map op het scherm. ‘Daar zijn ze, kijk daar maar in.’

Monique had alle mails al beantwoord die zij een paar

dagen daarvoor open had laten staan. Een nette stapel enveloppen met brieven lag klaar om te worden verstuurd. Ook die had ze beantwoord.

‘Dank je, *chérie*.’

‘De papieren exemplaren heeft de belastingadviseur. Maar als je ze nodig hebt, hoeft je er maar naar te vragen. Heb je nog meer nodig?’

Eindelijk stopte Monique met schrijven en keek ze op. Ze keek haar partner lang aan voordat ze antwoordde. ‘Waarom neem je de ochtend niet vrij? Ik blijf wel in de winkel.’

Elena was verrast door dat voorstel. ‘Ik wilde eigenlijk een beetje aan het parfum van Goldman werken.’

‘Alweer?’ Monique keek haar bedenkelijk aan. ‘Je werkt te veel. Ik zeg het niet graag, maar je ziet er niet goed uit. Je hebt rust nodig.’

Elena dwong zichzelf te glimlachen. ‘Een half uurtje dan, Monique, ik kijk even hoe het ermee gaat en dan ga ik naar huis, beloofd.’

Ze trok de deur van het laboratorium achter zich dicht. Ze kon niet uitrusten, ze mocht er niet aan toegeven.

Toen ze zag hoe hard Monique aan het werk was, wist ze weer hoe groot de crisis was waarin ze zich bevonden.

Ze trok haar laboratoriumjas aan en waste haar handen grondig. Ze ademde diep in, pakte de maatcilinder en zette die in het midden van de tafel. Zo, daar was het, klaar, net als de laatste keer. Terwijl ze het licht dimde bekeek ze het bedenkelijk. Daarna snoot ze haar neus. Ze kon haar ogen haast niet afhouden van de ampul, haar hart ging tekeer. De laatste keer dat ze het parfum had geroken, rook het niet zoals ze wilde. Het had geen karakter, miste harmonie en had geen essentie. Het was gewoontjes, niet uniek.

Ze sloot haar ogen en wachtte.

Een vleugje bergamot... Ze probeerde de verschillende ingrediënten te herkennen in het parfum, maar ze rook ze

niet, ze wist gewoon nog wat erin zat, omdat ze alles zelf had uitgekozen.

Ze probeerde het nog een paar keer. Maar er gebeurde niets. Geen kleur, geen emotie, geen gevoel. Het was niet zoals ze hoopte.

‘Concentreer je, kom op.’

Ze bedacht de ene na de andere combinatie en formule. Maar vond niet wat ze zocht.

‘Het lukt me niet,’ fluisterde ze.

Ze was de wanhoop nabij. Ze was zo van slag dat haar hoofd tolde. Ze was een Rossini, het parfum was haar beste vriend, haar vertrouweling, haar ogen, haar stem.

En nu had het haar verlaten.

Ze veegde een traan weg.

‘Het is niks,’ fluisterde ze, ‘niks...’

Ze moest nadenken en mocht niet in paniek raken. Ze haalde langzaam adem totdat haar hart weer regelmatig klopte. Daarna legde ze alle instrumenten terug. Ze zou het parfum opnieuw samenstellen, maar niet nu.

Monique had gelijk, ze had nooit haar rust genomen.

Te veel stress. Ja, dat was vast het probleem. De afgelopen maanden waren erg zwaar voor haar geweest. De Absolue in rue du Parc-Royal verlaten was voor haar moeilijk geweest. Ze had gedacht wel aan de nieuwe plek te kunnen wennen, maar wist al snel dat ze dat zichzelf alleen maar voorhield.

Maar er waren dingen die je niet kon veranderen. Daar kon je je alleen maar aan aanpassen.

Toen ze haar jas uitdeed, trilden haar handen.

Het had geen ziel, besepte ze, dit was niet wat Goldman wilde.

Het was geen techniekkwestie, wist ze.

Elena had de kunst van parfums maken geleerd toen ze nog maar een klein meisje was. De hoofd-, hart- en basisnoten hadden voor haar geen geheimen, sterker nog, ze

week af van de norm en bedacht andere combinaties. Ze hoefde altijd alleen maar een geur te ruiken en kon die in gedachten dan ontleden en weer samenvoegen. Als mensen bij haar kwamen om een parfum voor zichzelf te laten maken, luisterde Elena aandachtig naar hun verhalen. Ze zocht tussen hun zinnen, gebaren en gezichtsuitdrukkingen naar hun sterkste emoties en leefde met hen mee. Het ene na het andere ingrediënt vond zijn plaats en uiteindelijk lukte het haar het geurende portret te maken dat ze in gedachten had.

Maar dat was vroeger.

Nu was alles anders.

Ze was in de war, alsof ze opeens veranderd was en zich op onbekend terrein bevond.

Ze trok zich terug en ging op de traptreden naar de ruimte achter de winkel zitten. Daar sloeg ze haar handen voor haar gezicht en probeerde alles op een rijtje te zetten.

Robert Goldman, een zakenman van middelbare leeftijd, was naar haar winkel gekomen voor een op maat gemaakte geurverstuiver.

‘Ik wil dat het gezellig ruikt, prettig, ik wil dat de mensen die door ons geholpen worden, weten dat ze de juiste beslissing hebben genomen.’

Ze was blij met haar nieuwe klant en had zin gekregen om de geur voor hem te maken: het was een uitdaging, een die zij graag wilde aangaan. Ze had dus zeer aandachtig naar de klant geluisterd, zoals ze met alle mensen die bij haar kwamen deed. Ze hadden even gekletst en waren het eens geworden. Toen ze later in haar nieuwe laboratorium had geprobeerd de verlangens van de man in een geur om te zetten, besepte ze dat het resultaat niet was wat ze voor ogen had gehad: het rook goed, maar er zat geen emotie in, niets wat verwees naar het verhaal dat hij haar had verteld. Wat hij wilde.

Er waren slechts schaduwen waar er felle kleuren hadden moeten zijn.

Ze had het gevoel dat ze een deel van zichzelf kwijt was, dat wat ervoor zorgde dat ze niet alleen alles kon zien, maar ook kon begrijpen. Haar hart gaf haar weinig in, ze kon de geuren om haar heen niet goed onderscheiden.

Ze voelde een soort afstand, terwijl het parfum haar juist had moeten vervullen van vreugde en verwondering.

Plotseling ging de deur achter haar open. Ze wist dat het Monique was en was blij dat ze binnenkwam. Ze schoof op om ruimte voor haar te maken.

‘Ik dacht dat je wel een koekje zou lusten.’

Elena moest lachen. ‘Dank je, ja, dat kan ik wel gebruiken.’ Ze waren zoet, smaakten naar mandarijn en kaneel, een variant op het recept dat Moniques moeder Jasmine haar had geleerd. Haar tweede moeder... of haar eerste, afhankelijk van hoe je het bekeek. Elena maakte ze voor de klanten in de winkel en voor haar vriendin, die er dol op was.

‘Je maakt je gewoon druk vanwege de situatie.’

Ze sloeg een arm om haar heen en Elena sloot haar ogen. Ze was zo blij dat haar vriendin had besloten naar Parijs terug te komen en daar te blijven.

‘Het spijt me vreselijk,’ ging Monique verder. ‘We hadden geen keus, je weet net zo goed als ik dat we niet langer in Le Marais konden blijven. Maar ik wist niet dat je er zoveel moeite mee zou hebben. Je hebt natuurlijk nooit goed kunnen omgaan met veranderingen, daar hou je niet van.’

Dat was waar, dat kon Elena niet ontkennen. Maar zo simpel was het niet.

‘Het komt niet doordat het nieuw is,’ antwoordde ze. ‘Ik was gek op onze winkel, Monique, ik hield van mijn laboratorium. Dat was een van mijn zekerheden.’ Terwijl ze dat zei, realiseerde ze zich dat het niet goed was om de verhuizing

de schuld te geven van haar problemen. Want ook daar, op die fijne plek, sprak het parfum al enige tijd niet meer tegen haar.

Monique streefde over haar haren. 'Je moet gewoon even wennen. Je zult zien dat het beter wordt. Het laboratorium is modern, we kunnen een assistent in dienst nemen om je te helpen. Ik dacht zelf aan Aurore, als jij dat ook goed vindt. Ze is goed geworden.'

Dat vond Elena wel een goed idee. Ze was hun leerling geweest en ze was dol op haar. 'Dat zou ik fijn vinden.'

'We zullen de beroemdste parfumerie van Parijs worden,' ging Monique verder. 'We moeten iets geweldigs creëren, iets nieuws. Dan zal iedereen over ons praten. We gaan dingen veranderen. Maak je niet zo druk, dat is nergens voor nodig! Het stuk dat *Scnt* heeft gepubliceerd was een groot succes. We staan in het belangrijkste parfumerietijdschrift van de wereld. Je zult zien dat alles goedkomt.'

Elena knikte, droogde haar tranen en glimlachte. Ze greep zich vast aan Moniques woorden. Ze was altijd eerlijk tegen haar geweest, maar andersom gold dat niet. Zij had Monique niet verteld over de moeilijke periode waar ze doorheen ging en ook niet over het feit dat de klanten ontevreden waren over haar creaties. Het was waar wat ze zei. En toch bleef Elena een onprettig gevoel houden. Ze raakte het maar niet kwijt en dat maakte haar van streek.

'Ja, je hebt gelijk,' antwoordde ze toch.

Positief zijn hielp bij het oplossen van een probleem. Ze moest sterk zijn.

Monique was de persoon die haar kracht kon geven.

Ze herinnerde zich alsof het gisteren was nog het moment waarop ze zeven jaar geleden opeens met al haar spaargeld en een grote glimlach op haar hoopvolle gezicht voor haar stond.

‘We moeten onze eigen parfumerie openen,’ had ze gezegd. Elke keer als Elena daaraan dacht, was ze zo dankbaar voor haar vriendin.

Ze hadden precies gedaan wat ze zich hadden voorgenomen.

Absolue was voor beiden een nieuwe kans geweest.

Een speciale plek die ze samen hadden gecreëerd, waar iedereen een parfum op maat kon laten maken, intiem en persoonlijk, een geur voor een goed gevoel. Want dat is wat een parfum doet: het geeft de drager een fijn gevoel.

En toch realiseerde Elena zich dat ze niet rustig was. Diep vanbinnen voelde ze angst. Er bleven maar vragen in haar hoofd rondspoken waar ze het antwoord niet op wist.

Hoe kon ze parfums maken die voor kalmte konden zorgen als zijzelf niet meer wist wat dat woord betekende? Haar grootste angst was echter dat ze haar gave kwijt was om parfums te ruiken en te analyseren.

En ze wist dat dat haar ondergang zou betekenen.